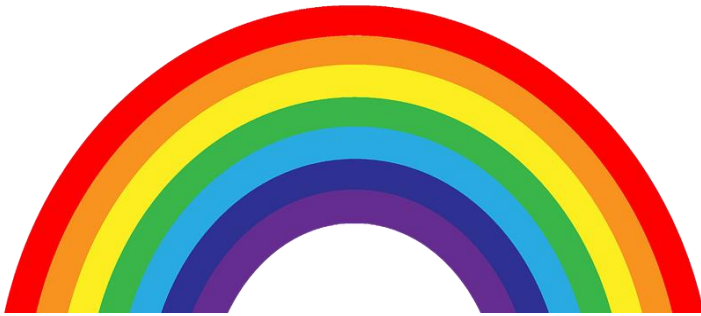

Za duhovým
mostem

Marie Jakoubková

ZA DUHOVÝM MOSTEM

Marie Jakoubková

PROLOG

Říká se, že když znenadání ucítíme známou vůni, která nám připomíná kupříkladu určitou zkušenost nebo zážitek z dětství, vzpomněl si na nás v tu chvíli někdo, kdo už většinou není mezi živými. Čich a chuť jsou vůbec těmi nejpropletenějšími smysly různými časovými obdobími našich životů a zároveň jdou ruku v ruce s moudrostí podvědomí a hlubokou pamětí. Často si tak v prvním momentě nejsme vůbec schopni vybavit, kde jsme danou vůni cítili, ale jednoduše víme, že se nejedná o nic nového.

Občas si z tohoto důvodu navečer otvírám okno, vykloním hlavu, zavřu oči a jen dýchám. Nechávám se inspirovat a následně vzpomínám, kde jsem již dané aroma cítila. Dost často se mi pak vybavují situace právě z období, když jsem byla malá.

Dalším pokusem, prostřednictvím kterého se snaží lidé z druhého břehu k nám samotným promlouvat, jsou sny. Když se nám tedy zdá o někom, kdo již nežije, a víme-li s jistotou, že jsme se o něm například nebavili den předtím,

abychom tak vyloučili určitou spojitost, měla v takovém případě dotyčná duše přímý zájem nás opět vidět nebo se nám alespoň připomenout.

Jak je to ale s našimi zvířecími mazlíčky? Mají i oni zájem se s námi znovu spojit nebo jsou navždy uzamčeni na místě za duhovým mostem?

ŽIVOT ZA DUHOVÝM MOSTEM

Ťapka s Mícou byly nerozlučnými zvířecími kamarádkami již ve světě lidí. Nedávno se však ocitly na dosud neznámém místě za duhovým mostem a rázem si musí zvykat na zcela nový domov. Jsou tady za duhou úplně nové, hledají si své místo a také respekt u ostatních zvířátek.

Abyste rozuměli, Ťapka je pes a Míca kočička. Tento mnohdy neslučitelný vztah však pro ně nikdy nebyl překážkou, právě naopak. Žily spolu odmalička, zvykly si tak na sebe a nedaly by jedna bez druhé ani ránu. Jedna pro druhou doslova žila, napřed v tom pozemském světě a teď i ve světě za duhou.

Když se na druhém konci duhy opět potkaly a navíc na místě znovu spatřily i své dávné kamarády, měly neuvěřitelnou radost z tak nečekaného shledání. Vážně ani jedna z nich netušila, že něco takového, jakým je život za duhovým mostem, vůbec existuje. Samozřejmě, že si zvířátka mezi sebou často o tomto místě povídala, ale žádné z nich nikdy nemělo určitý důkaz, který by jim potvrdil, že

je to opravdu skutečné. Že se nejedná o pouhou pohádku, jejímž cílem je všechny uchlácholit, aby se nebáli. Musí si však zkrátka počkat, než se jejich čas naplní a sami si tak ověří, jak to ve skutečnosti je. A i Ťapka s Mícou už to vědí. Už mají veškeré informace, které potřebovaly. Obě dvě mají radost, že jim přátelé nelhali a že je život za duhou přesně tak krásný, jak se povídalo.

Nikoho tam nic nebolí. Misky jsou pořád plné. Výběh na dovádění nemá konců. Vše je naprosto dokonalé! Vlastně všechno úplně ne, chybí tam páníčci a paničky. ☹

Těm se po nich jistě stýská, stejně tak jako jim samotným. Jak ale naznačit a ukázat, že se mají dobře a není potřeba tolik tesknit? Jak se případně dostat po duhovém mostu na druhou stranu? Na chvílku zaběhnout a pozdravit se s nimi. Povědět jim, že za duhou je také místo k žití a je to tam tak super.

Tato skutečnost Ťapku s Mícou trochu trápila. Přemýšlely dlouhé chvíle mezi odpočinkem a časem na dobroty o tom, jak překonat vzdálenost mezi světem, kde žijí páníčci a místem, kam se obě dvě dostaly.

Při jednom obzvláště příjemném lenošení se odvážily a narovinu se zeptaly nejstaršího mazlíčka, který se na druhý

břeh dostal jako první. Ten zrovna také odpočíval, a tak jej nejdříve opatrně probudily, Míca se o něj lehce otřela, aby naznačila svou náklonnost a pak šly rovnou na věc.

„Ahoj! My jsme tady nové a chtěly bychom se zeptat, jestli je možné a hlavně jak to udělat, abychom se dostaly na opačnou stranu duhy a mohly sdělit našim páníčkům, že jsme v pořádku a nemusí se o nás strachovat a smutnit si!“ zeptala se Ťapka místního psího krále. Byl to statný dobrman a na své hlavě měl posazenou korunu vytvořenou z různých kostiček.

Král dobrman otevřel své unavené oči, zeširoka si zívł, a když se po chvílce probral úplně, vstal na všechny čtyři a otřásl se. Pak se na obě nové dušičky podíval a odpověděl:

„Nijak. Odsud není cesty zpět. Je prostě svět na jedné straně a zcela odlišný na straně druhé. Neexistuje možnost, jak se přes duhu dostat na opačnou stranu. Tak to je a vy se s tím jednoduše smiřte!“

Když dopověděl základní pravidlo místního soužití, protáhl své psí tělo a pak se stočil do nové polohy k ležení. Ještě se po obou ohlédl, na to zavřel oči a začal trochu podřimovat. V duchu se sám pro sebe lehce zasmál. Zřejmě

ho ta otázka pobavila. Ale možná také věděl něco, co mělo být zatím Ťapce a Míce zatajeno.

Kamarádky, které na nové místo přišly jako poslední, se s dobrmanovou odpovědí nechtěly jen tak smířit. Odjakživa byly hodně zvědavé a také pořádně neposlušné, takže si z různých nařízení nebo pravidel nic moc nedělaly. Naopak, s oblibou taková pravidla moc rády porušovaly a to i za cenu, že věděly o trestu, který většinou následoval.

Rozhodly se, že cestu nebo způsob, jak o svém novém životě povědět páníčkům prostě najdou a to i za cenu potrestání.